

Конвенція між Урядом України і Урядом Чеської Республіки про унікнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 30.06.97 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ: 17.03.99 р.

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ: 20.04.99 р.

Уряд України і Уряд Чеської Республіки,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно

і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних стосунків,

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція буде застосовуватись до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція буде застосовуватись до податків на доходи і майно, що стягуються від імені Договірної Держави, її політико-адміністративного підрозділу або місцевої влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доход і на майно вважаються усі податки, що справляються від загального доходу та вартості майна або з елементів доходу та вартості майна, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна і податки на загальну суму заробітної плати і платні, сплачувані підприємством, також як і податки на приріст вартості майна.

3. Податками, на які поширюється ця Конвенція, зокрема, є:

а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) податок на доходи фізичних осіб;

(далі - український податок);

б) у Республіці Чехія:

(i) податок на доход фізичних осіб;

(ii) податок на доход юридичних осіб;

(iii) податок на нерухоме майно (надалі "чеський податок").

4. Ця Конвенція застосовується також до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які стягуються після дати підписання цієї Конвенції в доповнення до або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбудуться в їх законодавствах щодо оподаткування.

Стаття 3 **Загальні визначення**

1. У розумінні цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

a) термін "Україна" означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародних законів визначається або може бути в подальшому визначена за законами України як територія, в межах якої можуть застосовуватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

b) термін "Республіка Чехія" означає територію Республіки Чехія, на яку відповідно до законодавства Чехії та відповідно до міжнародного законодавства суверенні права Республіки Чехія можуть бути застосовані.

c) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Республіку Чехія;

d) термін "національна особа" означає:

(i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;

(ii) будь-яку юридичну особу, партнерство або асоціацію, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;

f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

g) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським, річковим, повітряним судном, дорожнім або залізничним транспортним засобом, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське, річкове, повітряне судно, дорожній або залізничний транспортний засіб експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

i) термін "компетентний орган" означає стосовно України - Міністерство фінансів України або його повноважного представника, і, стосовно Республіки Чехія - Міністра Фінансів Чеської Республіки або його повноважного представника;

2. Під час застосування у будь-який час цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї

Держави щодо податків, на які поширюється дія цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше. Будь-яке значення такого терміна, яке надається йому за чинним податковим законодавством цієї Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну за іншими законами цієї Держави.

Стаття 4

Резидент

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу і будь-яку її адміністративно-територіальну одиницю чи місцевий орган влади. Цей термін, проте, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі або стосовно майна, що в ній знаходиться.

2. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус буде визначатися таким чином:

а) вона вважається резидентом Договірної Держави, де вона має постійне житло, доступне їй; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має найбільш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) у разі, коли Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена, або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

с) якщо вона звичайно проживає в обох Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом Договірної Держави, національною особою якої вона є;

д) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або коли вона не є національною особою жодної з них, компетентні органи Договірних Держав будуть вирішувати питання щодо оподаткування такого резидента за взаємною згодою.

3. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, тоді вона вважається резидентом Договірної Держави, де розміщено її фактичний керівний орган.

Стаття 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

а) місце управління;

б) відділення;

с) контору;

д) фабрику;

е) майстерню;

ф) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;

г) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

h) склад або іншу споруду, що використовується для поставки товарів.

3. Термін постійне представництво включає також:

а) будівельний майданчик або конструкцію, монтажний чи складальний об'єкт, або супервізорську діяльність, пов'язану з ними, лише в тому разі, якщо такий майданчик, об'єкт або діяльність існує більше дванадцяти місяців;

б) надання послуг, включаючи консультаційні або управлінські послуги, підприємством Договірної Держави через найманих робітників або інший персонал, найманий підприємством для таких цілей тільки якщо діяльність такого характеру триває на території другої Договірної Держави протягом періоду або періодів, які перевищують у сукупності шість місяців у будь-якому дванадцятимісячному періоді.

4. Незважаючи на попереднє положення цієї статті, термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

а) використання споруд виключно з метою зберігання або показу товарів чи виробів, що належать підприємству;

б) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання або показу;

с) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

д) утримання постійного місця підприємницької діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

е) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

ф) утримання постійного місця підприємницької діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е), за умови, що сукупна діяльність постійного місця підприємницької діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в 6-му пункті, діє від імені підприємства, має і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, якщо тільки діяльність цієї особи не обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка якщо й здійснюється через постійне місце підприємницької діяльності, не робить з цього постійного місця підприємницької діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює комерційну діяльність у цій Державі через брокера, генерального комісійного агента чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського або лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій розташоване це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узурфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські, річкові, повітряні судна, дорожні і залізничні транспортні засоби не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств і до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від комерційної діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює комерційної діяльності в другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює комерційну діяльність, як вказано вище, прибуток підприємства оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство Договірної Держави здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же, або аналогічних умов і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, які були понесені як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. Однак ніякі такі вирахування не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному офісу

підприємства або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позичку, надану підприємством постійному представництву. Подібним чином при визначенні прибутку постійного представництва не повинні прийматись до уваги суми, які виплачуються (інші, ніж покриття витрат, які дійсно мали місце) постійному представництву головним офісом підприємства або будь-яким іншим його підрозділом у вигляді роялті, гонорару або інших подібних платежів за використання патентів або інших прав, або у вигляді комісійних за надані особливі послуги або управління, або, за виключенням банків, як проценти за позику, надану головному офісу підприємства або будь-якому іншому його підрозділу.

4. У міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загального прибутку підприємства його різним частинам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу однак повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не відноситься до постійного представництва на основі простої закупівлі постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародний транспорт

1. Прибутки, одержані підприємством Договірної Держави від експлуатації морських, річкових, повітряних суден, дорожнього або залізничного транспорту у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї Конвенції прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) доход від здавання в оренду морських або повітряних суден без екіпажу та

б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів чи виробів, де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пункту 1 цієї статті повинні застосовуватись також до прибутків, отриманих від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному експлуатаційному агентстві.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

У випадку, коли

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних та фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний одержувач є резидентом другої Договірної Держави, податок, що стягується, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків від загальної суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (на відміну від партнерства) і ця компанія є власником принаймні 25 відсотків капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

б) 15 відсотків від загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування таких обмежень.

Цей пункт не повинен торкатися оподаткування компаній стосовно прибутків, з яких сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" у разі використання в цій статті означає дохід від акцій або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також дохід від інших корпоративних прав або іншого доходу, який підлягає такому самому оподаткуванню, як дохід від акцій відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє або сплачує прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, яка є резидентом Договірної Держави і фактично має право на дивіденди здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійної бази, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. У випадку, коли компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком випадків, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі і з нерозподіленого прибутку не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій Державі.

Стаття 11 **Проценти**

1. Проценти, що виникають в Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти і є резидентом другої Договірної Держави, податок, що стягується, не повинен перевищувати 5 відсотків від загальної суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають в Договірній Державі, звільняються від оподаткування в такій Договірній Державі, якщо вони одержуються, та фактично належать, або одержуються у зв'язку з позиками або кредитами, наданими, гарантованими чи застрахованими Урядом, територіально-адміністративною одиницею або місцевими органами влади іншої Договірної Держави, або Центральним Банком такої іншої Держави або будь-яким фінансовим інститутом, який належить або контролюється Урядом такої іншої Держави.

Для цілей цього пункту термін "Центральний Банк" та "будь-який фінансовий інститут, що належить або контролюється Урядом такої іншої Держави" означає, якщо з контексту не випливає інше:

а) в Україні:

(i) Національний банк України - Центральний банк;

(ii) Державний ощадний банк України (Ощадбанк);

(iii) Державний експортно-імпортний банк України (Укрексімбанк); та

(iv) будь-який фінансовий інститут, що належить або контролюється Україною, який може бути узгоджений між компетентними органами Договірних Держав;

б) в Чеській Республіці:

(i) Чеський національний банк;

(ii) Чеський експортний банк (ЧЕБ);

(iii) Експортна гарантійна та страхова компанія (ЕГСК); та

(iv) будь-який фінансовий інститут, що належить або контролюється Чеською Республікою, який може бути узгоджений між компетентними органами Договірних Держав.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових вимог, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань. Штрафні санкції за несвоєчасні платежі не вважаються процентами для цілей цієї статті. Термін "проценти" не включає будь-який дохід, який розглядається як дивіденди відповідно до положень пункту 3 статті 10.

5. Положення пунктів 1, 2 та 3 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачених процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак ці роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо фактичний одержувач роялті є резидентом другої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків від загальної суми роялті.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.

3. Термін "роялті" у разі використання в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як винагорода за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки, в тому числі кінематографічні фільми, фільми або плівки або інші засоби зображення або відтворення звуку, що використовуються для телебачення чи радіомовлення, будь-яким патентом, торговою маркою, дизайном або моделлю, планом, таємною формулою або процесом, або за користування чи надання права на користування промисловим,

комерційним або науковим обладнанням, або за інформацію, щодо промислового, комерційного або наукового досвіду (ноу-хау).

4. Положення пункту 1 та 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний одержувач роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 цієї Конвенції, залежно від обставин.

5. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним одержувачем, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує, суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним одержувачем за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

6. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Конвенції і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження акцій або інших прав, які складають більш ніж 50 процентів їхньої вартості прямо або опосередковано від нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись в такій іншій Державі.

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої фіксованої бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

4. Доходи від відчужування морських, річкових, повітряних суден, дорожніх та залізничних транспортних засобів, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або відчуження рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських, річкових, повітряних суден, дорожніх та залізничних транспортних засобів, будуть оподатковуватись тільки в цій Договірній Державі.

5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4 цієї статті, будуть оподатковуватись тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, буде оподатковуватись тільки в цій Державі, за винятком наступних обставин, коли такий доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі:

а) коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності, у цьому випадку, може оподатковуватись у тій другій Державі тільки та частина доходу, яка відноситься до цієї постійної бази; або

б) коли період або періоди його перебування у другій Державі не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого 12 місячного періоду; у цьому випадку може оподатковуватись у тій другій Державі тільки та частина доходу, яка одержується від його діяльності у цій другій Державі.

2. При підрахуванні періодів, згаданих у параграфі 1 б), повинні бути включені наступні дні:

а) усі дні фізичної присутності, включаючи дні прибуття і відбуття, і

б) дні, проведені за кордоном Держави, в якій ведеться діяльність, такі як суботи та неділі, національні свята, свята і відрядження, безпосередньо пов'язані з цією діяльністю одержувача у цій Державі, після чого діяльність була продовжена на території цієї Держави.

3. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18 і 19 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, така винагорода, одержана у зв'язку з цим, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого 12 місячного періоду; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. При підрахуванні періодів, згаданих у параграфі 2 а), повинні бути включені наступні дні:

а) усі дні фізичної присутності, включаючи дні прибуття і відбуття, і

б) дні, проведені за кордоном Держави, в якій ведеться діяльність, такі як суботи та неділі, національні свята, свята і відрадженьня безпосередньо пов'язані з роботою за наймом одержувача у цій Державі, після чого діяльність була продовжена на території цієї Держави.

4. Термін "наймач", згаданий у параграфі 2 б), означає, що особа, яка має право на виконання робіт, несе відповідальність та ризики, пов'язані з виконанням цієї роботи.

5. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту судна, човна, літака, дорожнього або залізничного транспортного засобу, що експлуатується підприємством Договірної Держави у міжнародних перевезеннях, можуть оподатковуватись у цій Державі.

Стаття 16

Директорський гонорар

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії, або будь-якого подібного органу компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15 цієї Конвенції, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, здійснюваної в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтва або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, вказаний у цій статті, буде звільнений від оподаткування в Договірній Державі, в якій діяльність артиста або спортсмена здійснюється, якщо ця діяльність суттєвою мірою фінансується за рахунок суспільних фондів другої Держави, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18

Пенсії

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються у зв'язку з минулою роботою резиденту Договірної Держави, і будь-які ренти, сплачувані такому резиденту, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.

2. Термін "рента" означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установленний час, під час її життя або під час визначеного або встановленого періоду часу за зобов'язаннями зробити зворотні платежі для адекватної або повної компенсації у грошах або вартості грошей.

3. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті і положення підпункту б) пункту 2 статті 19 цієї Конвенції, пенсії та інші подібні винагороди, та будь-які анuitети, що сплачуються за державним пенсійним забезпеченням, які є частиною системи соціального забезпечення Договірної Держави, її

адміністративно-територіальної одиниці або місцевого органу влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19 **Державна служба**

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, яка сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, буде оподатковуватись тільки в цій Державі.

б) Однак така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі, і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(і) є національною особою цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, яка сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.

б) Однак, така пенсія буде оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом та національною особою цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 цієї Конвенції будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20 **Студенти**

Платежі, одержувані студентом або стажувальником, який є або був безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і перебував у першій згаданій Державі виключно з метою одержання освіти або проходження стажування, і призначені для проживання, одержання освіти і проходження стажування не будуть оподатковуватись в Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21 **Інші доходи**

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, будуть оподатковуватись тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не будуть застосовуватись до доходів, інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

Стаття 22

Майно

1. Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента однієї Договірної Держави та знаходиться в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Майно, представлене морськими, річковими, повітряними судами, дорожніми та залізничними транспортними засобами, що експлуатуються підприємством Договірної Держави у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, річкових, повітряних суден, дорожніх та залізничних транспортних засобів, буде оподатковуватись тільки в цій Договірній Державі.

4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави будуть оподатковуватись тільки у цій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. У випадку резидента України, подвійне оподаткування усувається наступним чином:

Якщо резидент України одержує доход або володіє майном, які, згідно з положеннями цієї Конвенції можуть оподатковуватись у Чеській Республіці, Україна дозволить:

а) вирахувати з податку на доход цього резидента суму, рівну податку на доход, сплаченому в Чеській Республіці;

б) вирахувати з податку на майно цього резидента суму, рівну податку на майно, сплаченому в Чеській Республіці.

Ці вирахування у будь-якому випадку не повинні перевищувати ту частину податку з доходу або майна, підраховану до надання вирахування стосовно доходу або майна, який може оподатковуватись податком в Чеській Республіці залежно від обставин.

2. Відповідно до положень законів Чеської Республіки щодо усунення подвійного оподаткування, у випадку резидента Чеської Республіки, подвійне оподаткування усувається наступним чином:

Чеська Республіка при оподаткуванні своїх резидентів може включати в податкову базу такі податки, які стягуються з доходу або майна, які відповідно до положень цієї Конвенції можуть також оподатковуватись в Україні, але дозволить вирахувати з суми податку підраховану на таку базу суму, яка рівна податку сплаченому в Україні. Такі вирахування не повинні перевищувати ту частину чеського податку, підраховану до надання вирахування, яка відповідає доходу або майну, які відповідно до положень цієї Конвенції, можуть оподатковуватись в Україні.

3. Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції одержаний доход або майно, яким володіє резидент Договірної Держави, звільнено від податку у цій Державі, така Держава може,

проте, при нарахуванні суми податку на залишок доходу або майна такого резидента, прийняти до уваги звільнений від податку дохід або майно.

Стаття 24

Недискримінація

1. Національні особи Договірної Держави не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким національні особи Держави, що відносяться до них, піддаються або можуть піддаватися за тих же умов.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі або резидента Договірної Держави, що надає в такій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, не буде менш сприятливим у цій іншій Державі, ніж оподаткування підприємств або резидентів цієї іншої Держави, які здійснюють подібну діяльність.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення статті 9, пункту 7 статті 11 і пункту 5 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства будуть обчислюватись за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Ніякі положення цієї статті не будуть мати тлумачення таке, що зобов'язує Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які особисті пільги, звільнення або відрахування з метою оподаткування щодо громадянського статусу або сімейної відповідальності, які вона гарантує своїм особистим резидентам.

7. Положення цієї статті, незважаючи на положення статті 2, застосовуються до податків будь-якого виду та роду.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування не відповідно до положень цієї Конвенції, він може, незалежно від засобів захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свій випадок до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої він є, або, якщо його випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, національною особою якої він є. Випадок повинен бути поданий

на протязі трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призвела до оподаткування, невідповідного до положень цієї Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучим, якщо він буде вважати заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, що не відповідає цій Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав будуть прагнути вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникатимуть при тлумаченні або застосуванні Конвенції. Вони можуть також консультуватися з метою уникнення подвійного оподаткування у випадках не передбачених цією Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 26 **Обмін інформацією**

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка, як передбачається, є справді необхідною для виконання положень цієї Конвенції або виконання, або застосування національних законодавств, що стосуються податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав або їх адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади тією мірою, в якій оподаткування не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

2. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, відповідно до пункту 1 вважається конфіденційною так само, як і інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави і розкриватиметься тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, зазначених у пункті 1, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або в судових рішеннях.

3. У жодному випадку положення пункту 1 та 2 не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайного управління однієї або іншої Договірної Держави;

в) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики.

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, друга Договірна Держави використовує свої засоби щодо збору інформації з метою отримання інформації стосовно якої здійснено запит, навіть тоді, коли ця друга Держави може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. Зобов'язання, яке міститься у попередньому реченні, підлягає обмеженням, що містяться у пункті 3, але у жодному випадку такі обмеження не будуть розглядатися

як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовлятися від надання інформації виключно з тієї причини, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

5. У жодному випадку положення пункту 3 не розглядаються як такі, що дозволяють Договірній Державі не надавати інформацію виключно тому, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, призначеній особі (номінальному власнику) або особі, що діє як агент або довірена особа, або тому, що вона відноситься до майнових часток в особі.

Стаття 27

Члени дипломатичних представництв і консульських постів

Ніщо в цій Конвенції не буде зачіпати податкових привілеїв, наданих членам дипломатичних представництв або консульських постів за загальними нормами міжнародного права або на підставі спеціальних угод.

Стаття 28

Набуття чинності

1. Кожна із Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення необхідної відповідно до внутрішнього законодавства процедури набуття чинності цією Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності в день останнього такого повідомлення, і її положення будуть застосовуватись в обох Державах:

а) стосовно утримування податків у джерела на доходи, сплачених або кредитованих після або 1-го січня календарного року наступного за роком, у якому Конвенція набуває чинності;

б) стосовно інших податків на доход і податків на майно, до доходу або майна у будь-якому податковому періоді, який починається після або 1-го січня календарного року наступного за роком, у якому Конвенція набуває чинності.

2. З моменту введення в дію цієї Конвенції Багатостороння Угода про запобігання подвійному оподаткуванню доходів та майна фізичних осіб, підписана у місті Мішкольці 27 травня 1977 року, та Багатостороння Угода про запобігання подвійному оподаткуванню доходів та майна юридичних осіб, підписана у місті Улан-Батор 19 травня 1978 року, у відносинах між Україною та Чеською Республікою припиняють свою дію.

Стаття 29

Завершення чинності

Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років після дня набуття чинності Конвенцією.

У такому випадку чинність Конвенції буде припинено в обох Державах:

а) стосовно утримування податків у джерела на доходи, сплачених або кредитованих після або 1-го січня календарного року наступного за роком, у якому було зроблено таке повідомлення;

б) стосовно інших податків на доход і податків на майно, до доходу або майна у будь-якому податковому періоді, який починається після або 1-го січня календарного року наступного за роком, у якому було зроблено таке повідомлення.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Києві 30 червня 1997 року в двох примірниках, кожний українською, чеською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичні. У разі будь-яких розбіжностей перевага надається англійському тексту.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Чеської Республіки**